

Antonia Kralj

BEŠTIJE SVIH VRSTA

On misli da nju mijenjaju pilule,
da se hormoni igraju kao kod trudnice,
on ni ne pita za njene razloge
zasto bjezi kad ju treba najvise...

Jesu li bačene sumnje meta novih crnjaka,
otpor mozgova iznjedrit ce ljubavlju?
Imate li olovke i papira?
Spremite, jer trebat će vam,
u gomili nepismenih lako je biti genije,
pa kažu; kocke su bačene...

Ona zna da on nikad neće shvatiti njene igre,
i suze koje prosipa u samoci
vec odavno nemaju veze s njim,
ona zna da on čuje kad se šulja u mrkloj noći,
odlazi tko zna gdje i tko zna s kim...
Vječno njena pravila,
mahnuti ispusti

nekih nemirnih duhova.

Odrasli su strahovi, više ne cmizdre,
velike su, ali pitome to beštije;
i lav umije postati umiljat,
ko što janje umije da poludi...
Zvijeri smo bili, zvijeri i ostali,
zaboravite na pepeo i prah,
sve što nas čini su energija
i urođeni nagoni.

BOMBA JE DEAKTIVIRANA

Komično me razdvojila
dosjetljivost tužnih nosivosti
premladenačkih nadanja (ili sanjanja)?
I tko bi rekao...
Zajebala me uskomešana probuđenost
neispisanih nereda
u sekundama kajanja,
u minutama oprostaja,
u satima šutnji i tihog jaza
umrlih dvoznačnosti
svih emotivnih ruševina
mitsko-poganskog podrijetla
mojih razbacanih čarolija bez recepta.
Mozak. Srce. Bomba. Tren.
Izbacujem prvo lice
iz te množine ugaslih revolucija mozga.
Ukrcavam prtljagu srca
bespovratnim smjerom
zaboravljenih luka.
Jednosmjerna karta. Brod bez jarbola.

Ne udišem više sladore bonace
izmigoljenih riječi primitivnih ratnika.
Bomba je deaktivirana.
Tajno oružje mojih buncanja
na obojanim plahtama
nebesko plavih snivanja
ostat će vječna strast
bez mogućnosti gašenja.
Bila je to posljednja bomba
na prijetećim razmacima
letećih koraka u poljima mojih sloboda.
I ostao je tren.
Njega dižem visoko na tron svih šutnji
i na najviše prjestolje
glasnog bata tek rođenih
jednoznačja svog jezika,
vrhunski sagrađenih utvrda
nasljeđene mistično-magične
posloženosti čitavog smisla.
Očekivano pražnjenje
zalutale pošte mojih pisama bez adresa
bliži se svom kraju.
Ne, ne ostajem prazna, dapače...
Izbacila sam prvo lice
iz množina eksplozivnih kombinacija duha.
Mozak. Srce. Bomba. Tren...
Tren. Samo tren.
Bomba je deaktivirana. Zen.
I to je sve...moj blaženi svijet.
Moja obojana svijest.

Prozna poetika

Dobrodošle naučene mudrosti! Ili, čekajte ipak, moram probrati... Zanosne inspiracije prostih vokabulara zamantale su mi um ispijenom notom praznovjerja noći... No ne ovih noći, i ne, nikako ne mojih noći. Tako zapletem, onda otpetljavam... I sve su to tuđe zavrzlake bezumnih strahova. Moram vam reći odmah za početak; ja mnogo psujem u pjesmama; ja mnogima zvučim luda i sjebana (ostaloj većini neoprostivo bahata, a preostaloj manjini arogantno fatalna)... I naprosto, ne vidim sebe u nijednoj od njihovih interpretacija. Prebacujem metafore 'kritične mase' na leđa mojih mamurluka, pa kroz pijanstvo riječitog egoizma ispijam njihov primitivni šapat na iskap, nazdravim zdravicom nekog mrtvog jezika, onako preko ramena , i visoko dignutim...hmmhmm...srednjim prstom svog sarkazma - za masu, dakako, za masu! Eh da, ona preostala manjina svih manjina, koju na početku zaboravih nabrojati - ona me drži za apsolutno nepopravljivog egoistu... a možda i egocentrika... Nisam sigurna, jer me ne prestižu lajave izlučevine izbačene iz čvalja seljačina što sigurno šestinu života provedu samo sa svrhom da bacaju bisere pred svinje. Svinja svinji jamu kopa. Čovjek čovjeku... Oh, pardon... Ta 'mudra' nema nastavka. Ostao je rep te 'stare narodne' tko zna gdje i tko zna kad, umotan u istu dobrodošlicu s početka... Ah, 'naučene mudrosti'! A ironije , a parodije! Na velikoj oglasnoj ploči praznog beskrajaj rajskog vrta stoji hitan poziv svim vragovima i beštijama da ako slučajno vide čovjeka... Ma što da nastavljam, i više nego dovoljno je Bog rekao samo s ovim 'slučajno'. Zadnji preživjeli potomak ubiven je peterosmislenom riječju prve svinje s vrha; još pred par stotina godina... Ni majmunom se više ne isplati biti, jer i to su srozali na najapsurdniju bit. Ostadoše more bez soli, ali puno fekalija. Ostadoše nebo bez ptica, ali prepuno 'zvijezda' s crvenog tepiha, bez krila, ali bujnog poprsja ; da ih ljube u pozlačeno dupe šupljoglavi klinici 21. stoljeća (izrodi kloniranih ovaca)... Ostadoše 'prirodne ljepote' ove kugle bezvrijedne; polu-plastike / polu-kemikalije, sa svega 2 posto primjese onih starih plavetnila, zelenila, šarenila... Mnogo mase, mnogo ljudi (nigdje čovjeka!) - malo majmuna -puno svinja - sveukupno beštija nastalih od govana svih nijansi

svjetskih valuta... Ali, i za najmanji apoen opet bore se oni gore. Vrhom se skrivaju, a plemenitima se nazivaju. Ne, ja niti na apsurd više se ne smijem. Dopizdila mi je ta bespomoćnost naspram svega opipljivoga. Gradim nevidljive zidove nevidljivim riječima nevidljivog raja moje posve vidljive izdvojenosti. Odjebite, vrhoviti... Povedite sa sobom u taj odjeb i plemenitost onih najsmrdljivijih. Pojedinač jedinstveni ponizno posebni...pa gdje si? Utopio se u koloni željeznih nakaradnosti na putu do svog 672056-og dana robijanjanj... hoću reći - na putu do svog ljubljene radnog mjesta. On je ostao točka u tuđim mrvicama; muk u svetim umobolnicama, isprebijani podsjetnik da je nekoć nebo još imalo umiješane prste u naš smog i sivilo betonskih oaza, carstva plastike i željeza što se širi i širi ko kuga nad kugama. Izvrnuli su ovo tragi-komično doba, prašćići vukove na uzicu vode, a njihovi nasljednici su oni što su opsjeli svijet svojim lajanjem. Laje, laju, lajete... Moram se izviniti kretenima iza kulisa, ako me možete shvatiti, ili ako vam je draže, tj. slikovitije - onoj prekopopunjenoj gospodi na vrhu vrhova, ili pak laički-seljački rečeno- prascima u foteljama, što govorima sastavljenim od pozlaćenih govana mažu okice one iste mase, znate, što je ostavili u redovima iznad kao usputan cerek mog kretenskog druga pijanca zvanog 'sarkazam'.... jer sam konačno ogorčenim ruganjem dokoračala do te spokojne prelazne granice - gdje sa komičnih razbijanja glave o količini pretužnog apsurdnog ovog svijeta - lagano i bezbrižno prelazim u carstvo ravnodušnosti. Masu ispljućam tu i tamo kad mi dopizdi nebuloze svog ludila u stihovima klepati. Pojedinač, da je barem nalik čovjeku, još tražim kroz noćne more svojih isplakanih mješavina romantičnog romana iz pretprošlog vijeka i SF bajke - lektire klonova generacije selfija. Pišem poeziju, jer inače... Pa vidite, zar ne? Kritičnom rapsodijom odvrnem ventile zajebanih proročanstava velike misterije zvane 'životna mudrost' , a oni je trpaju u neshvatljivu glupost, i još silom žele da bude 'naučena'! A jedna li si majko prirodo... Još će i tebe skoro prozvati vješticom, i uvjeriti svoje roblje - masu mase masovite - da je vrijeme za presudne odluke; raspisani izbori... Pozvani na izbore svi vragovi i snobovi, svi plastični i selfiji, sve krmače i šuplji klonovi... Bira se između lomače za paljenje posljednje kapi istine, i vješala...lomljenje vrata posljednjeg Pojedinač koji bude pronađen na rubu svih krajeva zemaljskog bezumlja. A masa, slijepa budala nad

budalama - mukotrpnim radom i odricanjem korača baš pravim putem... Kud svinje, tud i dimljene šunke od ljudskih mozgova... Mutirala je i tragedija, sad se smije i plače u isti glas u posljednjem kutku nekog zelenila što se nekoč 'šuma' zvala. A ja... Ja? Ma zanemarite, potpuno nebitan subjekt u svim tim galamama... Pjesma nebuloznog srastanja tuđeg egoizma i vlastitog ponosa... Pa sva sreća što imam samo hrabro srce luđaka, i ne klanjam se foteljama ni apoenima, ali baratam mantrama psovki kao da su svetinja svih svemira (ah, svijete slatko- gorki, jebeno si naopak!)... Izmišljam nadimke svojim preneraženim stihovima, da ih mogu zakamuflirati kad dođe sudnji dan. Idu samnom u raj. Kažem vam, bez obraza i srama, da sam vještica - vještih hvalospjevanja u društvu ptica rugalica i još nekoliko lešinara. Ma što volim te klošare na rubu egzistencije! Zajebali su nas... Zmija mi je isto prija, i kažem vam, ima srce veće od polučovjekolikog-selfi potomka majmuna... Zmija je s Evom u raj u jabuku jela bez ikakvih problema, sve dok nije došla prva svinja - dakako, noseći pehar od govana, svim zakonima svih članaka napunjen do vrha... kao da je zlatan, svinja ga podvalila za izokret svijeta. I eto, jadna zmija je bila žrtveno janje viših ciljeva apsurdna ili bez lažne skromnosti - prva žrtva u prvom koraku pretvaranja raja u pakao pakla. No, ja sam samo blesavi glas bez glasa... Punoznačni dokaz pomahnitalosti ovog doba, i zdrav razum mrtvog smijeha bogova... Šutljivo se molim pred stablima, da oltare svinjama ne ukaljaj... A ipak stabla pričaju istim onim mrtvim jezikom s početka kraja mojih baljezganja. Bilo bi dosta, za sad... Jel' da? Da, da, odoh ja... Ali pomalo, jer mada znam da stižu, ne bojim se...ipak ležerno krećem sad; prije stampeda plastičnih krmača, što hvataju plijen za svoje lajave balavosti vokabulara bez slogova, izmetom gađaju izdaleka, pa im u prilog ide strah... Masa im je najlakša meta. Oružje su im trač i laž , kao strah i trepet djece mase masovite... "šta će ljudi reč" - sveti zakon apsurdnog stoljeća selfija! Adio, pozdravljam... I izmetom najsladih mi gramatičkih grijeha - uzvraćam na njihove laveže za mojim petama , nemaju oni volje ni razume, trče u pravcu sljepih smjerova... Gdje god da ih svinje usmjere... Moram dalje, imam nedovršenog posla, par metara iznad neba ovog cirkusa...skoro sam ubjedila posljednju livadu cvijeća da bude hrabra i strpljiva, i da ću je spasiti od blatnog carstva svih ovih uljeza. Pa zbogom, naučene mudrosti! Psovku za laž, i smrt za čast...

Ne, ja ne igram. Samo onako, sarkastičnim koracima ritam novog leta postavljam... I dakako, ispuštanjem okova straha i mraka, umirem od smijeha, već duži niz godina, zapletem sve u predugim rečenicama, pa me niti zlatne ribice, sa svega (kažu!) tri sekunde pamćenja, ne slijede svojim ogovaranjima, niti guske bez ličnosti primjete moje marširanje kroz nebulozno pijanstvo nove hrpetine slova i znakova... Adio, veselo te maso pozdravljam! Laji, laji... Dižem srednji prst za 'goodbye', i nestajem... Bezveze na mene trošiš svoje izbljuvane laveže. Krajnosti se nikada ne susretnu... Mudrosti se nikada napamet ne upijaju.

NEKOPIRATI

JA JOŠ NEBO U SEBI OSJEĆAM (II.dio)

Smijeh.

Predivan i čist kao dječje promatranje
okicama anđela bez granica
u zgrušan-prljav svijet pun sivila
i s izgubljenim, ne samo smislom,
već s grdosijama bezosjećajnosti,
a još gore -
pod okovima najtežih lanaca zvanih 'strah'...
Slobodu spominju olako k'o dah
nepromišljenih prljavština navijenih jezika;
jezika – naprosto kao organa
kakav ima ama baš svaka zvijer i beštija
od nastanka ovog svijeta –
kojeg se ja još uvijek usuđujem zvati raj,
jer ima u njemu još mnogočega rajskoga;
i ima još mnogo polu-anđela
svjesnih da je Nebo više od misteričnog pogleda
(neuhvatljivog tek jadnim svinjama),
i da sam srcem (ne toliko umom)
još uvijek dovoljno svjesna i sposobna
poklanjati se 'jadnoj svinji'-
svejedno dali je mala, roza i preslatka,
pa ju doživljavam k'o rijetku nevinost
koju ova dimenzija vremena i prostora
(jer bit ću toliko slobodna da ne stavljam "svoj raj"
pod ikakvu etiketu, pa ni naziva 'Zemlja')
zadržava još samo u samom rođenju mladunčadi svih vrsta,
jednako kao i u bebama 'bogova'...
Ili je ista "jadna svinja" današnji obrok
kojim su nagrađena gladna ustašca
samo mojih anđela,

pa na njoj mogu biti jedino zahvalna -

što je nemogućnost svog pogleda k nebesima
besvjesno zamjenila za nahraniti mene – čovjeka.

Tu ima slobode;

tu ima ravnoteže veće i svetije
nego i u najsitnijem slovcu

ijednog ljudskog zakona i pravila.

Kad je započeo taj hladni rat?

To zaglušljivanje čovječanstva

kroz mnoge, mnoge brzine suvremenog doba...

no opet, za koga suvremenog?

Jer nije li ova zemlja – ovo tlo pod našim nogama;

starija od ijedne pećine koju je stijenom izrodila,

kamoli od "primitivnog čovjeka" -

zvijeri koja je u božanskom daru 'razuma'

pronašla krive ambicioznosti;

postavila ga kao 'smisao' sebe samoga

- zaboravljajući pritom i na Boga,

a i na srce u vlastitim grudima...

poslušaj ga, molim te. Ti Čovječe.

Jednostavno. Zanemari bar na sekundu

sve šumove i galame ubrzanih padanja

naše vrste u okrilje vječnog ognja i plamena...

i nemoj osjećati strah od ičega

što vidiš tim polu-slijepim, ali ipak razumnim očima-

zatvori ih (jednostavno) tu jednu sekundu...

i samo osjećaj.

Osjeti to bubanje fizičkog organa u svojim grudima -

ono te doslovno otkucava;

tvoje nepravilne, neukrotive,

i više od sveg – neprecizne sekunde (ili njene mili-djelove)

do samog kraja tvog hipnotiziranog življenja...

Taj organ ne zaboravlja kucati,

ali Ti nerjetko zaboravljaš na simboliku njegova oblika -

ne fizičkog, već onog "apstraktnog",
onog svijetu izlisanog -
što jasno Ljubav svojim značajem predstavlja...
Crvena? Jeli ona zbilja takva?
(Jer mene svaka moja ljubav
na drugu boju podsjeća, to je od srca ;
tiha asocijacija – procjena; nešto poput različitosti mirisa.)
Hmm... smijeh, ovog puta onaj "sarkastični"...
Ma tko se usuđuje nju pod takve kalupe stavljati?
A tko drugi... ljudi!
Lažni bogovi tek vlastitih egoizama,
ili čega već...
pa zar i životinje ne pokazuju jasno
da znaju voljeti?

NEKOPIRATI

JEDNA OD ONIH TAJNI

...ima onih koje ostaju naizgled uvijek Svoje...ne same, ne ničije... nego Svoje kao nepoznanice koje zrače tom moćnom privlačnošću - šarm koji izluđuje, ali mistično prešućuje... Svoja nikad nije u potpunosti 'voljena', pa joj ta nedokučiva magija kojom odiše 'strancima' za svijet ostaje vječna čar, ali za nju samu i snaga i prokletstvo tajne koju će vječno samo za sebe nositi u grudima... Ona ostaje Svoja srcem koje raste svakim prešućenim bolom kada ju netko iznova zadobije tom nesvjesnom laži 'Moja!'; razočarana, a izvana 'ponosna' izmiče svakom takvom baš onda kad iznova shvati da ju je zavolio baš zbog te 'površine' - mistične i čarobne privlačnosti koju ostavlja kud god prošla... ali čim ju 'dobije', ona s uvijek istom slatko-gorkom nadom daje ono što je ispod njenog tajnovitog osmijeha - um koji zna koliko je neshvaćen jer je mnogo puta ušutkan od onih koje je beskrajno volila, i srce... srce kojim ljubi svakog onog koji pokuša uvjereno zadržati tu laž da ju je osvojio jer ima privilegiju govoriti 'Moja'... srcem koje boli jače od stotog umiranja, jer mu je svaka nada i novi strah- od istog razočaranja koje joj je kroz život samo podebljavalo slojeve te 'titule' Svoja ; da svaki taj izabranik što dobije pravo na 'Moja!' ili niti ne želi zagrebatu ispod površine/ ili kad zagrebe - on k'o i svi počne bježati; jer ne shvaća i boji se shvatiti - njen um koji ju proklinje svojom 'arogantnom' posebnošću, a da pritom ni ne vidi ni ne osjeća da mu je ona prosula svo srce koje voli snagom svog svemira i jeca bez glasa; bolno umire u želji da netko osjeti taj vapaj - ona ne želi biti 'moja','nečija','svoja' ni 'ničija'... samo Voljena. Ta tajna ju ubija i uzdiže, ali s vremenom zatvara sve jačim lancima istu bol, upravo tako što su ju razočaranja naučila da je površina ono što njih zanima, i da se dajući srce i um svaki put opekla, nikad 'Voljena' samo volila... i odustane kad tad, jer zna da bi novi pokušaj bio rizik koji je gotovo zagarantiran pad - možda čak i kraj. to srce je izranjavano do beskraja,a toliko željno pažnje neke ruke koja bi zanemarila sve 'greške' i suze njenih sivila, neke ruke što bi ga izlječila, ali nikad ga nije nijedna dotakla, osim dakako njena vlastita nakon svakog gubljenja 'novog izabranika' što je vikao 'Moja!' a otišao uz mnogo,mnogo gadljivih uvreda... a taj um je prepun ogledala sveg svijeta i svih onih kojima se približila očima promatrača, nikad kao sutkinja, ali nije znala da svi žele laž kao iz bajke kad ogledalo odgovara "ti si najljepši/najljepša"...i od njihovih bjesnih

razbivanja ogledala njenog uma, mnogo puta dovedena do ludila... ostaje 'Svoja' - čarobna a prokleta. srce je samo, strogo propisana izolacija, dopušteno mu je da voli, ali novo nadanje mu je po život zabranjena odluka, jer još samo jedna bol... Ona bi umrla -umom i srcem ostala bi samo muk bez života i sjaja. Tako ostaje Svoja, naučivši se za "ljubav" biti površna, brutalno hladna na svaki pokušaj tuđih mijenjanja i kritika, ne daje im odraz iz ogledala, jer nije susrela još nijednog dovoljno 'poniznoga' , daje im tijelo puno strasti i žudnje, lažni smješak skrivene boli i groznu tišinu svojih spoznaja - srce više ne smije van, a um je naučila da ga kao stražar čuva van dosega ičijeg pogleda. Nikad shvaćena, nikad voljena, ostaje Svoja do samog nestanka i emocija i osjeta... a tad valjda umre i čarolija, i ostane Sama u labirintu svojih slomljenih ogledala. Srce - bez svijesti i na aparatima; zabranjene posjete, ugušeni jecaji i šaputanja. Svoja, valjda mora umrijeti Nićija. Voštana svijeća što drugima služi tek kao površno svijetlo njihovih pogleda ili lažna romantika, plamen žive magije koji samo otpuhnu ili se opeku kad se njime igraju, tek rijetkim prolaznim strancima učini se da ima nešto više u toj tajni živog plamena, ali nitko ne istražuje, jer ona je 'samo' voštana svijeća što gori da bi sama za sebe tiho do kraja izgorjela.

KAO PJESMA

"Pišem ti pjesmu" kao
neizrečeno slovo
umornih pisara.
Ne reci radost kao lako ispražnjen dah,
i ne nosi tihi jaz
kao kost u grlu zategnutog življenja.
"Pišem ti pjesmu" kao
nepoznati sanjar
na blijedim rubovima tvog sna.
Ne gasi svijetlost kao umoran sat,
preteći će kazaljke svakoga,
pa opet nije vrijeme pitalo ništa
i ne daji mu
nepromišljene odgovore;
razum zaglušen od dima
sivih pregaženosti užurbanog svijeta.
"Pišem ti pjesmu" kao
pamet iscurilu
na pješčaniku ponovljenih dana.
Zaustavi mi daljinu
da poljuljam sanjanjem
bar nijansu realne magije.

KAŽU DA I BOG IMA LUCIDNE SNOVE

I da je to sve.
On je sinoć bio u mojima.
Pojavio se u invalidskim kolicima.
Ne znam zašto,
i nisam imala potrebu
da ga pitam.
Nije izgledao nimalo ranjivo.
Šutili smo oboje,
ali sve je bilo jasno ;
kristalno.
Krenuo je bijelom stazicom
unutar šarenog svijeta
i ja sam ga pratila,
šutljivo.
Sve zajedno nije dugo trajalo,
više kao bljesak.
Mislim da je zadovoljan
prenesenom porukom
i bez riječi...
Kažu...
Da smo mu u lucidnim snovima.
A ja ih ne želim niti pitati
što ako se bog probudi.

KRATKA POTRAGA KRAJA

Gdje je stao kraj
nakon slikovitog preuzimanja vladavine
mog srca nad okriljem uma
kroz ponovljeno samosažaljenje pred prazninama
nedoživljenih poraza.
Alo svemire, ja ne padam!
Pa valjda to više i sam znaš.
Ne jaučem, ne puzim, a ni ne pauziram.
No, gdje je stao kraj
od mojih jednadžbi stihova
i mojih zakrpanih matematika
bez brojeva...
Mnogo, mnogo ikseva...
Ali kraj se sakrio. Obična kukavica.
Jebeš ga.
Nemam ja živaca za igre skrivača.
Dapače, nemam ja uopće živaca.
Ja sam zvjezdica nebeska,
nimalo čovječja, drsko prečarobna.
Alo svemire, ruku pod ruku ti&ja
idemo dalje od traženja krajeva.

MOJE MNOGOZNAČNOSTI

Uvjeravale me podvojene ličnosti
podvojenih likova
da sam dvolično podvojena
na tisuće načina u raznim licima.
Njihovo turpijanje me isturpijalo,
pa sam odskokom zajebala
njihove lažne pretpostavke.
Cjelokupna cjelost cjeline
mene same, provučena kroz sebe
i vraćena opet samoj meni
je upravo ono što jesam;
ono što njih zbunjuje i izluđuje,
a mene vješto štiti
od svake sumnje u svoje mnogoznačnosti.
Ne, nisam podvojena, podvojeni.
Ne, nisam lažna, lažni.
Ne, nisam riječ, rječiti.
Upravo sam ono što pokušavam biti,
isklesana životom i umiranjem
s jednakom dozom sarkastične bezumnosti,
ogled bez cenzure
što ne prezire svoja ludila
niti diči besmislenost svojih lajanja...
jer svi smo onda ljudi
i svi smo samo lajavci.
Ipak, sve sam vaše uvijek slušala
dok ste mi punili glavu
bljutavim opisima mojih mana.
I hvala vam, hvala...
Jer vaše sam izjave duboko upijala,

dok ste mislili da prazne glave i predugog jezika

egoističnim bezobrazlukom samo prekidam

pametovanja vaših strahova.

Kako da vam se nacrtam?

Možda jednadžbom s prostom formom

pluseva i minusa bez rezultata,

kad već u mojim najslikovitijim strofama

ne pronalazite ništa osim upitnika -

koji hrane još više vaš strah

da ne znate tko sam uopće ja.

Ma odjebala sam tu zbunjenost

što ste mi ju nevještima argumentiranjem

(ili bez cenzure, pardon, vrijeđanjem)

pokušavali nametnuti kao bolest

čiju dijagnozu ni sami ne biste znali iščitati.

Mrtav jezik - nešto kao latinski.

Upijala sam, analizirala, žvakala...

I žao mi je samo što sam putem

toliko toga od mnogih od vas marljivo učila,

pa samo odlaženjem, konačno, i ja vas nešto naučila.

A gadljive laži što su ostajale

kao izmet od prejedanja uvreda,

šutljivo sam trpala u svoj bolni dah;

i to je moja panika.

No, i s njom sam, opet sama,

kao i s odjecima vaših optužbi kroz kajanja,

teške borbe vodila...

Kroz riječi; onako kako najbolje znam.

Da bih ju sad imala postavljenu

nasuprot svojih flegmastih odjeba.

Kao sve svoje mnogoznačnosti,

i paniku sam ugurala u svoj balans;

ona mi sad napokon služi svrsi i rijetko se pojavljuje.

Jer ja ne igram sa strahom k'o i ostali;

ne okrećem leđa, ne bježim, ni ne žmirim...

Ja ga uvijek zagrljam obuhvatim,
uskladim svoje korake s njegovima
i u oči ga gledam bez treptaja.

To nisu bitke u svrhu pobjeda,
to su dvoboji s ishodom zasluženog mira
u mojim neiscrpnim mnogoznačnostima.

Preduga riječ, preduga pjesma, jel da?

A ja sam od njih beskrajno duža

i nikada ne mislim stat -

uravnotežavati sve svoje krajnosti

do prihvatljivog balansa;

jer on je uvijek ona istina

između vaših optužbi i mojih nesavršenstava.

Umorna sam od objašnjavanja sebe drugima

i te već dosadne spoznaje - da jedino sama sebe

(i sa riječima i sa vama)

predobro iščitavam.

Moju cjelost ne razumjete,

pa ju osuđujete podvojenjem.

Vaše kritične kritike ja upijam,

pa ih istančavam uravnoteženjem.

I nepromjenjena vječno se mijenjam

da bih mjenjanjem ostala savršeno nepromjenjiva.

Ogledalo. To je svaki od nas...

Pa da ne duljim, upotrijebite imaginaciju...

Sa samo dva ogledala. Što se događa?

Kad su okrenuti jedno put drugoga...

Miljarde beskonačnosti istoga odraza,

ali krivo usmjerenog pogleda...

Suđenje drugom, od sljepog straha

za mogućnost priznanja da u drugom vidiš odraz tolikih 'ja'.

Dva ogledala. U balansu...

Kako izgleda to savršenstvo u vašim glavama?

Kad su okrenuta u istom pravcu,

"rame uz rame", bez gledanja ja,ja,ja u 'ja'?

Ili kad su okrenuta u dva apsolutno različita pravca,

ali leđima/poledinama (kojima ne vide, ali osjete!)

pripijeni jedno uz drugoga?

Eto vam upitnik za kraj.

I moja mnogoznačnost kao točan odgovor.

Bez dodatnog filozofiranja.

NEKOPIRATI

NE JEBE ME (version xxx)

Ostrugali zidovi nokte
maloumnih buljavosti ugašenih očiju,
no mnogo ih je, mnogo... zar ne vidite?
Ma tko da gleda, tko da vidi.
Slijep za slijepim putuje,
nepoznate smjernice,
ma što da vam kažem...kome? Nitko ne čuje.
No dobro, svejedno, ne jebe me.
Iz bijesa, do bespomoćnosti - kratak put;
prošla sam. Ocjena odličan.
Onda smijeh na sav apsurd,
(nevjerovatno koliko tog tek smeća ima!)
i skoro ponovni plač -
jer slijepost je slijepa, pa da,
pizdarija mog uma...
i konačno mir.
Ne jebu me...ni slijepi, ni gluhi
ni nikakvi.
Ne jebu me...ni apsurdni, ni putevi
dugi ili najkraći.
Ravnodušnost je predivna pojava.
Nirvana? Ma što ja znam...
Definicija i praksa -
dva različita univerzuma.
I mrzim riječi, ali sam ovisna...
Glatko klizim po ostruganim rimama,
pjevam glasni roman još neizmišljenih likova.
Ništa vam ja ne dugujem,
drage maloumnosti.
Ništa vam ja ne pokazujem,
divne smrdljive buljavosti.
Samo u prolazu htjedoh reći ;
po milijunti put - ne jebe me.

OPET SAM ZAMRSILA

Opet sam tri nove bajke najednom započela,
A i četvrta, jedna stara, od sedam dovršenih,
Još nije svim finesama popunjena.
Uvijek se zapletem u svom manijakalnom proljeću
I privremenim naletima južine
Liječim poludjelu sreću.
Život mi savršenstvo za savršenstvom lijepi,
Pa više ni ne vodim s njim
Psihijatrijske seanse
Tko je zbog toga, od nas dvoje,
Više kriv;
Dal' on naprosto
Neumornim lutanjem mojih užeglih koraka
Kroji svemir po nacrtu mojih stihova?
Ili svemir kroz zvijezdane prašine
Šalje u moju podsvijest
Zlatan kod što olakšava ostvarenje
Svim mojim mantrama?
Opet sam zamrsila
Poletan hod
Svojih utegnuća u bedrima
S tankim strukom
Svog nenadjebivog maštanja,
I ne tražim kraj...
Opet, kao i nikad;
Ja ne tražim kraj.
Očima svih boja duge
Miješam san po san,
Kao da mi je pružen čitav kosmos
Kaotičnih vrtloga sudbine na dlan.
Osmijehom umiljatog srastanja

Ostajem nenadmašivo voljena;
Spontana i poletna, bez svršetaka;
Kao i u vlastitim strofama.

OTEGNUTI RAZMAK ZA SKICE BALADA (III. dio)

Opet preduge psovke
Kroje humor mojih milosti.
Nema jadanja ni kajanja
U ovim zaključanim tajnama.
Na čelu mi piše 'metafora'
Jer sam prelijena za dovršiti priču
Bez rezanja na kaose slobodnih stihova.
S njima baratam ko Wyatt Earp s revolverima ,
(Što je došao tiho
I ušao u legendu) ...pa još sam dio divljeg zapada.
Priznata ili gramatički potpuno neovisna,
Jezik je sluga mojim zjenama,
Galop kopita bez smjera
Balans je mojih balada i bježanja od istih.
Hitno osmijeh suznog oka prodajem!
Ili mijenjam za novo doba;
Gdje su smisaone i same točke
Bez potrebe za pucanjem
U tuđe nišane krvavih sumraka,
Ali mojih hitaca-mojeg ruža na ispijenim bačvama...
Ma sve je izmiješano u tim skicama.
Zauvijek zatvorit ću ludilo
Jednom. Da, jednom
Kad ni ruka više grč ne bude
Mogla liječiti ovim otrovom...
Pisanje... ah, moje pisanje...

Ni s tobom ni bez tebe

Ja ne umijem

Razvući već otegnute razmake,

Pritom tješim plasibo efekte,

Ali skice balada ostaju tek našvrljano ispucavanje...

Wyatt Earp ipak nije moja sorta.

Čizme slobode su mi otvrdnule korake,

Ali za revolvere se ipak ne opredjeljujem.

Kaos sam prenamjenila

Za samo moje ime i nadimak.

Savršeno klizi među zorama,

Mojih raskinuća sa pričama,

I novih darova među tko zna kojim izdanjima

(tko zna koliko mojih zbirki pjesama),

sa tko zna koliko otrova-lijekova...

Ništa ja to ne zbrajam;

Ništa od tog ne sanjam,

Omjere i doze olako zaboravljam .

Četvrtu ispovijed proročanstva pišem

Bez nauma da ju ističem,

Bacam skice pod tračnice pruge istine

Da bude što bude -

Kao što i oduvijek je;

Laž usmrđeno umire od bijesa

Jer ne uspijeva da me sustigne

Kroz galope, kroz juriše,

Za dvoboje mačem ili srcem

Potpisujem bez predaje...

Strah? Adio luđače.

Oko za oko, nimalo ne bojim se.

Otrove sam odvagala odavna,

Balans plasibo ludila

Suviše me uzdiže ...

Krilima dajem ime 'pucanj kaosa'

I bez rata objavljujem:
Još flegmatično čekam
Vrijeme za balade.
Kratak smisao ko dah;
Otpuhan barut riječi kroz zrak,
I ključ za svoje zjene
Ovisne o blebetanju tišine,
Prstiju kao jedinog oružja;
Pisanje me rodilo...
Od pisanja gubim sve i dobivam
Njemu dugujem nesana jutra
I apokaliptične scenarije
Svojih sapunica.
Otrov. Omjer. Doza. Kažu...
Nikad nisam, neću i eto ne slušam!
Misao budalastog odjeka
Zove me na playback mamurluka.

Stranci, samo stranci

Požrtvovno se traži čovjek u čovjeku da bi oprao svoj blatni otisak vlastitog obraza u razmučenoj skici odraza svih stranaca. Netko je jednom rekao da smo svi braća... Krv se tada nije svetila prolijevanjem niti miješanjem s istim onim blatom na licima; na obrazima; na sjenkama "čovjeka". Da, nekoć bijaše i mudraca i aorista. Sada su to priče za malu djecu i precenzurirana preseravanja mnogih kvazi filozofa. Filozofija nam je zasjenila brbljanje praznog mraka u četiri zida. Brat brata ne pozna, osim u olajavanjima za leđima, tad su svi pročišćeniji od najbistrijih mudrolija, ma pardon, nećemo se igrati ofucanim paradoksima - čovjek je izgubio sliku vlastite samosvijesti u lavini idiotarija 21. stoljeća - selfi postadoše jedina sveta ikona! Nema više klanjanja ni idolima... Ali mukanje je itekako postao popularan jezik i među ljudima, a ne samo 'svetim kravama'. Interesantna je i informacija da krave sa različitih krajeva svijeta ne razumiju jedna drugu, jeste li znali to? Pretpostavimo da je i mlijeko koje daju zasigurno drukčije, ali sve mora da zapčne negdje puno dublje... Jer iz naše male oskudne čovječje perspektive rekli bismo da su sve krave iste; ilitiga 'rekoše nam da smo braća', a eto, one iz Japana ipak ne razumiju recimo ovo hrvatsko 'muuu'... Stranci. Potpuni stranci! Ma zamisli... I tko bi ga znao jeli do trave koju pasu ili do seljaka (japanskog, srpskog ili američkog...) što ih vode na livadu...jeli do sunca? Pod kojim kutem pada s istoka ili juga - iste kugle - što u vrijeme mudraca misliš da je ravna ploha. Tko to zna... Biće da se i krave među sobom dijele po nacionalnostima, rasama i vjerama. Možda ovisi o boji točaka, ma... Parodija puna stranaca. Filmsko platno vanjskog kina umjetnog neba. Asocijacija. Selfi potpune smijurdije nad ikakvim vrijednostima. Selfi u milijardu verzija, jebeš braću ikakvu... Vidite, mali iskompleksirani ljudi žive u zabludi do smrti, lažu se u objektivu koji drži njegova vlastita ruka, s tisuću lažnih osmjehnutih poza misli da svijet zavarava... I tako jedan za drugim, jedan do drugoga. Četa stranaca il' braće, njima je svejedno... Svi rade isto, potpuno naopako i krivo. Sebi se diče, prostirući svak sebi crvene tepihe, želeći zadobiti divljenje mase - a masu čine isti takvi idioti što isto to rade sami za sebe. I nitko nikog više ne primjećuje, osim u smijanju i olajavanju iza leđa- u krug i do beskraja. Očaj očaja. U ogledalu u svojim očima trebali bi ugledati najvećeg stranca, kojem nitko izgleda više ne želi stati na kraj. Taj stranac

sa blatnim obrazom opet bi mudrac postao kad bi si priznao da je pun kompleksa i mana i da nije bog iznad ostalih bjednika, jer nema milijardu bogova... Da je sam sa sobom jednak svim ostalim lažnim osmijesima i da nitko nikog tu ne zadivljuje osim što se međusobno podupiru u beskrajno oglupljivanje. A onda, nakon iste te priznaje, trebao bi stati pred prvim 'strancem' na ulici - koje god boje, jezika i vjere...i pogledat i njega u oči. Iskreno, bez maske, bez blata, bez osmijeha. Miran bi ostao u dubokoj čulosti, jer bi spoznao... Isti smo, isti...svi smo prokleta isti. Svak diči 'ja'- koje najmanje i pozna, svak blati drugoga- u kojem treba pronaći upravo svoje ponizno i skromno 'ja'. Lice. Odraz. Zabluda bez šanse za uskori oporavak. No smijati će se skromni, kažem vam... Plesnut će nebo kad mu dopizde naše smiješne cenzure... Plesnut će tamo gdje najviše boli, budite sigurni. Pa će umjesto mora selfija ostati ljuštore nijemih budala. Zašutit će i sveta kamera, a crveni tepih postati ruglo bez sjaja - pista cirkusanata i klauna sa lažnim suzama umjesto ikakvog osjeta. Eto, stranče, volim te k'o brata. Nego nisam na tom putu... Dok ne umrem pokušavat ću spoznati samo jednog stranca; ovu budalu što me svaki dan- oči u oči, gleda iz ogledala.

ZABRANITE ME

Zaustavite mi riječ na pola misli
kao zabranjen smjer ruka ih krši
riječima slave, riječima ostvare
ubija slabe, dostojne uzdiže.

Ukradite mi ponos na putu pada
kao usporen film u bezgrešnom letu
da nevinost anđela uzalud ne strada
zabranite me svemiru, zabranite me svijetu.

Al' opet će misli k'o voda da teknu
bez cijene, bez muke, bez trunke truda
pa kad godine trošne za dušu zapeku
sjetit će se prošlost svih propuštenih puta.

Zabranjen (po)govor lutkica

Tristo sjenčenja
Pa dvi-tri tone ocrtanog hira
Našvrljalo mene, lutku sa greškom,
Jer promaknuo im na traci najbitniji šav;
Nema konca na kojem bih se njihala
Po naredbi volje
Njihovih masnih šaka i papaka.
Pa se ne hvalim slobodom,
Jer svijet je mravinjak pun kukaca,
A mrave izgurala 'evolucija'
Ili tek ruganje potezača končića-
Iza kulisa, brutalna tragi-komedija
I cerek prežderanih grkljana
Što su uvjerali vjetar da je oltar novca
izvor bića i svega svetoga.
Nebo se obrađuje kiksu tvorničke trake-
Svakim stvaranjem 's greškom' lutkice
Ono slavi tajnim aplauzom božanske zrake
Što kao duga prati baš ovakve-
Jer slobodna lutka se bez straha ušulja
U tjesne redove sljepo-gladne publike,
Gubi lažljivu maglu 'gospodara'
i ne vjeruje olako scenariju sivila;
da je smisao tek mrtvo vješanje bez razloga,
Da je neuravnoteženost posve prirodna
i da sve što ispljunu oni u odjelu,
iz čvalja punih taštine, a u riječima vještine;
Ne može biti ni apsolutno ni istina.
Pa ko vjerni asistent bez ljudske nagrade,

A kamoli u obliku 'iz rukava' kuverte,
I ja-kao i sve 's greškom' sretnice
Šapućem ukornim suosjećanjem
Razborite pouke iz šarene dimenzije
izvučene razumom bez kritike;
Od slobodnog duha iskrojene,
Poticajem svemira bojane
A srebrom čarolije zaštićene...
Jer nastupaju masni prsti držača konaca,
Samo ih ne vide oči masovne dioptrije,
A jadne lutkice rastežu umorne udove
I šute,
Jer sinkroniziraju ih lažnim strahom
podmitljivo licemjernog
bogatstva kritike ili kritične mase;
Lisice škrto primitivnog vokabulara...
Zamrse se njihovi balavi jezici
U proždrljivom jurišu za što deblji đep,
Pa smetnu s uma
Da predstavu sabotiraju
Tihi šaptači- zaboravljeni 's greškom'.
Ali Nebo ipak tuguje
za svim preumorenim 'glumcima'
I ne proklinje ni publiku ni lutkice,
Jer nije li nebo za najslabije i najstrpljivije:
Ono bezuvjetno boja , u sve boje ,
propuštene falinge
Na dizajnu svake 'slobodne' slugice,
Honorar je svemirom osvjetljen san;
Da će debeli papci
ostati nadrogirani pohlepom,
I neće skužiti odbjegle 'greškice bez konca';
Što u tihom buntu spašavanja -
Iz prvih redova pozornicu osvješčuju

Riječima buđenja anđeoskih razmjera;
Nikad istim frazama, iz srca slobode,
Bez nabubanih tekstova...
Možda u utopiju nitko ne vjeruje,
Ali Nebo je očitije od kazališne zavjese;
Ono sipa note spasa na svaki pogled
Oživljenog daha
lutaka što se istrgnu kandama zabluda,
Baca im magiju zvjezdanog praha
Da im sjaj nikne u drvenim očima.
Zavjese mističnog bordo baršuna,
S druge strane istine,
Nemaju namjeru ništa dati na dar,
Njihova je lažljivost uzdignuta
Publikom što za predstavu
još i kartu apsurdnom plaća-
I to bez pobune, bez pitanja,
Glavama usijanih strahova
I aplauz sinkronizira na temelju reflektora.
Misija nije, baš kao ni zasluga,
Nešto što se zarađuje utrkom...
Svaka 's greškom' lutkica vrijedi Nebu
Zato što radi bunt iz razuma, ali i iz srca,
Koliko i zbog ponosa što se kreće slobodan;
Vezan za Nebo samo zahvalnošću osmijeha,
Bez imalo sumnje u svoje šapate,
Ne boji se Neba, pa ono ga samo radovat može!
No ne boji se ni konca,
Naknadna ugradnja više nije moguća:
To je obećanje objavljeno s rajskih dvora,
I najveća obrana bajkovito sretnih krajeva...
Prošlo je vrijeme kraljeva zlatnog straha,
'S greškicom' -
blagoslovljeni dugom i njenim šarenilom,

šapuću svakim danom sve više i jače;
Riječi što lječe sljepilo aplauza,
Pa strpljivo doziraju ukore za buđenje,
A tek onda lakim vjerovanjem
Kažu 'zarobljenima' da im Nebo čuva sjaj
bez dugova zlu i prisilne naplate straha;
Osmjehnuto samouvjereno vele:
Trgaj konce, Pinokio, ima nas još...
Pomozi zubima za pregristi i one
Što svakog Petra Pana još iza zavjese drže,
Jer neki se Palčići debelih papaka plaše
Baš iz srama od pada,
ne zbog cereka hipnoze što ko kugu šire...
I svaki junak makar nezapamćene bajke
Unaprijed će buntom biti obdaren
Kao zamjena konca za krila,
Pakla novčanih grezosti za utopiju -
raj. Tu je. U rezu svakog končića,
U aplauzu Neba lutkicama kao junacima,
U nestanku tvornice mrtvih strojeva
i u smrti đepa debelih ljuštura
zmija i zlih zmajeva
što su samo pepeo i prah,
Jer kada im četa Pinokija pobrka plan,
Vođeni srcima bojanih dugama,
Rame uz rame s vilama i princezama,
svaki za svakoga u čast Neba
ali time i svaki slobodan-
Stotine Ivica i Marica što pomoću 'greškica'
Mogu pobjediti bjedni urok straha,
Tad ce se osušiti masno salo na šakama
i nestati u sjenama
bez krinke odjela
i lažne misterije baršunastih zavjesa.

To je 'the end' moje verzije
konačnih pobjeda bajkovitog Neba
nad tamom i pohlepnim umom
izmišljenog kazališta podzemlja.
Svijetu dugujemo ništa manje od tog;
da ga ostavimo sa sjajem
Koje će naši budući anđeli
nazivati 'živom čarolijom',
A ne utješno smješnom titulom
's greškicom'. Nebo je strpljivo.
Duga kao nagrada-
Nepobjedivo šarenilo.
Novcem nepotkupljivo.

NEKOPIRATI

ŽURBE U SJENI

Žurbe otvaraju oči porazima
da im kažu
da nema više vremena za njih.
Jeli izdahnuo posljednji ljetni dan?
I jesu li presuđene jeseni
promjene što obećavaju?
Kamo sreće da ne padnemo...
Kamo sreće da se ne predamo
parazitima što napadaju
direktno najuzvišeniye vijuge
onoga što još nazivamo razumom...
Rado bi se energije zaigrale
kad bi im dopustili
kavezi žica i kabela,
zatvori poremećenih signala,
namjerno zajebanih telepatija...
Brzine guraju mogućnosti,
zastajanje za promišljanje
još uvijek je opcija,
da ljubav može sve pobjediti?
U sjeni ekrana,
u jeci tipkovnice
ostala je i ta frekvencija-
onoga što još nazivamo tim imenom.
Ljubav. Nešto za nas predostojno.

ŽVAČITE REALNOSTI

Žvačite realnosti.

Rekoše vam lijepo što da radite;
spavajte, imuni na okove,
suviše navikli na robijanje.

No dolaze oni
što će ispljuniti realnosti
i prodrmati sve apsurdne zakone,
vaše ironično sanjanje
nestat će.

Pa žvačite realnosti,
dok još možete,
jer dolazi jauk sjedinjenih razuma
u buđenju vašeg kaosa,
našeg spasenja.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>